

אותך אברקיש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

ראה - שופטים | גליון 12

הגאון רבי עזרא בן שמעון שליט"א

בן הגאון הגדול רבי מסעוד בן שמעון שליט"א

ראש ישיבת אור אליצור ורבה של העיר בני ברק

"מחיה החיים"

והבן ביחיד שנשאר לו זה ישמעאל, וכנראה שהוא יירש את הכול והוא יהיה הממשיך של אברהם, דווקא כעת הוא בא ומחדש הדין שהנולד מן השפחה אינו מתייחס אחר האב וממילא יוצא שישמעאל אינו מתייחס אחר אברהם? ומבאר ה'בית הלוי' שכאשר אברהם אמר דין זה שהנולד מן השפחה אין לו יחס לא אמר זאת כדי ללמד אותנו הלכה אלא אמר זאת לעצמו. היינו אמר אברהם אני קיוויתי כל הזמן שיש לי בן שירש אותי וה' אמר לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע' ועכשיו שאני הולך לשחוט אותו ויצחק כבר לא יהיה בעולם שמא אתפתה לקרר את צערי במחשבה שאמנם אין לי בן משרה, אבל לכל הפחות יש לי בן מהגר והוא ימשיך את דרכי, ובנחמה זו יקטן הניסיון, לכן באותה שעה הוציא את ההלכה 'עם הדומה לחמור' ואמר לעצמו: הוא לא הבן שלי, ישמעאל הוא כלום בשבילי, אין לי יותר ילדים ואני לא עושה חשבונות של הקב"ה אלא הולך לעשות את רצונו בשמחה! ודברי ה'בית הלוי' נורא נוראות למתבונן! לאינו דרגה הגיע אברהם אבינו בעקידה... ממש 'אני לדודי'. לבטל את כל החשבונות הרבים ולקבל את רצונו יתברך בשמחה ובתמימות...

דבר זה יותר קל אצל חסידי ברסלב, כעובדא הידועה שפעם נפגשו שני חסידים ודברו בגדולת רבם ואחד אמר שהרב'ה שלו 'מחיה חיים', השיב לו חסיד ברסלב שהרב'ה שלנו 'מחיה חיים' היינו שנותן לנו טעם בחיים, לחיות עם ה' יתברך מבלי כל החשבונות, ולקבל את רצונו בתמימות. ככל שאדם מכין בימים אלו כלים יותר גדולים כן יזכה לקבל את השפע של הימים הגדולים לזכות להכתיר את הקב"ה למלך ואני עבדו...

מהשהות ההמונית ששם וכו'. אבל כבר גם ע"ז דיבר רבינו 'כן להתפלל (בכוונה) לא להתפלל (בכוונה) כן לאכול לא לאכול העיקר שנבוא אצלו וכו' שזה המשך האמונה התמימה והפשוטה של כל יהודי. **ובאמת כל זה הם מניעות עד שנוסעים, אבל אחרי שנמצאים שם כל אחד מרגיש בנפשו איזה כוחות**

הנה בכל בית ישראל ברגע שמכריזים 'חודש אלול' נפש היהודי מתמלאת בכיסופים לאביו שבשמים. להתקרב חזרה למקור חייו, ולנקות את עצמו מכל הלכלוך אשר דבק בו בכל השנה שהוא בחינת העטיפה של הנשמה. לזכות להגיע לר"ה נקי מכל חטא וזוהמה, להכתיר את המלך ולזכות להיות עבדו.

ובאמת כל זה הם מניעות עד שנוסעים, אבל אחרי שנמצאים שם כל אחד מרגיש בנפשו איזה כוחות גדולים קיבל בר"ה ואיזה מתנות כל אחד מקבל לפי הכלים שמכין ואף יותר מכך... כדי לזכות לשנה שלימה של קירבת ד'.

גדולים קיבל בר"ה ואיזה מתנות כל אחד מקבל לפי הכלים שמכין ואף יותר מכך... כדי לזכות לשנה שלימה של קירבת ד'.

ולמעשה זהו עיקר העבודה של ר"ה: 'אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם'. הינו לזכות להיות עבד ה' מבלי כל המחשבות עצמיות שלו לגמרי, ורצוני רק לעשות רצונך. ויש להביא דברי ה'בית הלוי' בפרשת 'וירא' על הפס' "שבו לכם פה עם החמור" דמבואר בגמרא בקידושין ס"ח ע"א שאברהם אבינו למד מהפסוק שכמו שהנולד מן החמור אין לו ייחוס כן הנולד מן השפחה אין לו ייחוס. לכן מי שבא על השפחה וילדה לו בן אין אותו הבן מתייחס אחריו. הקשה הבית הלוי, וכי לא מצא אברהם אבינו זמן יותר מתאים ללמד הלכה זו? דווקא עכשיו כאשר הוא הולך לשחוט את יצחק

ונראה שאם בכל העולם היהודי ההתרגשות היא גדולה, אצל חסידי ברסלב היא כפולה ומכופלת. באשר נזכרים בערגה בנסיעה הגדולה לצינון של רבינו ה'ק' זיע"א אשר דיבר בגדלות הנסיעה כמו שאמר 'אחלי שאזכה לראות אור בהירות הדרך שאתם נוסעים אלי'.

והנה יסוד הנסיעה היא האמונה בדברי רביה"ק ותלמידיו זיע"א, מבלי להבין בשכל 'מדוע'. בשיבות מקובל תמיד בשם מרן

הרב שך זיע"א ש'יסוד האמונה הוא היכן שנגמר השכל'. למעשה הדברים מפורשים בליקוטי מוהר"ן תנינא תורה ח' 'תקעו תוכחה' וז"ל 'כי עיקר האמונה תלויה בכח המדמה כי במה שהשכל מבין אין שייך אמונה דעיקר האמונה הוא רק במקום שהשכל נפסק וכו'". ואין ספק שבאם נשאל כל אחד בשכלו מדוע הוא נוסע? אין לאחד תשובה שכלית. רק האמונה בדברי רביז"ל ותלמידיו, כי באמת אין זוה שכל כלל לעזוב את משפחתו ואת הישוב הדעת של התפילות והסעודות וקירבת ה' וללכת למקום קדוש אשר ב"ה נהפך להיות המוני משנה לשנה, ונאבד לאדם הישוב הדעת שלו, וביותר, שבאם אדם נוסע באמצע השנה לציון הקדוש ולוקח כסא ומדבר עם רבינו את כל אשר על ליבו... בימים אלו הדבר קשה שבעתים: מהבלבול וטורח הנסיעה,

”ירידה תכלית העליה”

אבל יחד עם זאת הוא הוסיף לשאול ולהקשות: “תראה חיים.. אני ממש מבין את מה שאתה אומר, אבל תגיד!! זה לא מסוכן הזמן הזה של ‘הירידה’???”

”נכון מאוד! אתה ממש צודק! צריך להתאמץ מאוד בזמן הזה להישאר דבוק בה’ ולא ליפול כמו שב’בין הזמנים’ צריך להשמר הרבה יותר מאמצע ‘הזמן’, אבל בסופו של דבר: זה שווה את זה, כי רק ככה נוכל להתקדם ולהתעלות.”

וכמובן, הדגיש חיים, אין הכוונה שבכדי לזכות לעליה בעבודת ה’ צריך ‘ליצור’ ירידה לפני זה, אבל כשיוצא כבר שכך הוא סדר הדברים נוכל ללמוד מזה לחיים, שכך הסדר בכל עבודת ה’ שלפני כל עליה שולחים משמים בכוונה ירידה וניסיונות, וצריך להיות חכם לדעת את אשר לפניו, ואם יעמוד בניסיונות והקשיים שיש לו בעבודת ה’ יזכה לעליה הגדולה שהוא צריך לזכות אליה.

חיים הוציא מהתיק את הכרך הקטן של ה’ליקוטי הלכות’ הנלמד בסדר העמוד היומי וקרא מתוכו...

❧

”אין האדם זוכה למדרגה גבוהה יותר, כי אם ע”י שתהיה לו ‘ירידה’ קודם ‘העלייה’.” וזה נכון בכל אדם ובכל זמן ובכל דרגה ודרגה, אפילו מי שצריך לזכות לאיזו דרגה קטנה, אפילו להתעוררות חדשה צריך שתהיה לו קודם איזו ירידה לפי מדרגתו, ו‘הירידה’ היא בחינת הניסיונות והצירופים שיש לו לפני שעולה מדרגה לדרגה. והנה באמת בשעת ‘הירידה’ שיש קודם ‘העלייה’ האדם נמצא בסכנה גדולה, כי רבים נפלו ע”י ירידתם. וצריך אז להיות כגבור חזק בלי ימוט, וגם צריך סיעתא דשמיא שיוזכה להחזיק עצמו בשעת ‘הירידה’ שלא ייפול לגמרי, אלא יחזיק עצמו בכל עוז עד שיוזכה לשבר ולבטל מה שצריך לשבר ולבטל כפי ‘הירידה’ שלו, עד שיוזכה ברחמי יתברך לבחינת ‘העלייה’. ואז זוכה שתתהפך ‘הירידה’ לעלייה כי ‘הירידה’ היא תכלית העלייה.”

[לקו”ה עירובי תחומין ד’ ז’]

האוטובוס עצר ברחבה שליד ‘בית הכנסת’ השכונתי, ממנו ירדו עשרות בחורים צוהלים. ישראל נפרד מחיים בהתרגשות: “היה ממש כיף אתך ביחד בפארק, בפרט בדרך חזור, שינית לי את כל ההסתכלות על תחילת ‘הזמן’... בע”ה ניפגש מחר ב’ישיבה’ עם כל הברען וההתחדשות, להתראות ביתיים.”

❧

יצא בתוך ה”זמן” ולא מיד אחרי בין הזמנים...”

❧

חיים הקשיב לישראל בסבלנות... ובמקום להגיב הוא המשיך לשתוק, גם אחרי שישראל גמר את ‘נאומו חוצב הלהבות’. “נו... מה יש לך להגיד? ‘הפעם’ אתה לא חושב שאני צודק?”

וכמובן, הדגיש חיים, אין הכוונה שבכדי לזכות לעליה בעבודת ה’ צריך ‘ליצור’ ירידה לפני זה, אבל כשיוצא כבר שכך הוא סדר הדברים נוכל ללמוד מזה לחיים, שכך הסדר בכל עבודת ה’ שלפני כל עליה שולחים משמים בכוונה ירידה וניסיונות, וצריך להיות חכם לדעת את אשר לפניו, ואם יעמוד בניסיונות והקשיים שיש לו בעבודת ה’ יזכה לעליה הגדולה שהוא צריך לזכות אליה.

“

”לא! ממש לא! נכון שזה מאוד קשה המעבר בין ‘בין הזמנים’ ל’אלול’, אבל ‘דווקא’ בגלל זה... מאוד מתאים ש’האלול’ יהיה צמוד ל’בין הזמנים’! ואני אסביר... רבנו הק’ מלמד אותנו רבות כי לפני שעולים ומתקדמים בעבודת ה’, מוכרח שלפני זה יהיה זמן של ‘קושי וירידה’... “אבל בשביל מה??? “קטע אותו ישראל בתמיהה... “בשביל מה צריך את זה??? עדיף לעלות ולהתקדם ממצב של ‘התעלות’, או לכל הפחות ממצב ‘סטיי רגיל’, למה צריך ללכת אחורה בשביל לעלות?”

”אני דווקא מתפלל עליך, איך אתה לא מבין את זה? זה דבר כ”כ ‘פשוט’, ואני אביא לך דוגמא מוחשית מהמתקן האימתני ‘הבלאק במבה’ שנראה שנהנית בו ‘יותר’ מכל ‘המתקנים שבפארק’. אם אתה זוכר, לפני שהמתקן ‘נוסק לגבהים’ בעוצמה אדירה הוא חייב לרדת כמה שיותר ‘מטה מטה’, כדי לקבל ‘תנופה חזקה ועוצמתית’, ככה בדיוק זה גם בעבודת ה’, אם רוצים לעלות... צריך לפני זה ‘לרדת’, בשביל ש’העלייה’ תהיה מושלמת, כמובן כשמדברים על ‘ירידה’ לא מדברים על עבירות ח”ו, אלא על ‘מצב’ שהמח לא כ”כ מאיר ואולי אפ’ קצת חשוך וזה דווקא הסיבה לעלייה הגדולה שתבוא אח”כ...”

❧

ישראל חיך במבוכה... ‘המשל’ היה כ”כ קולע ומדויק

‘הכרוז’ הדהד בעוצמה רבה ברחבי המתחם: “ההסעות יוצאות כעת מ’מרחבת האוטובוסים’... ומי שרוצה להספיק לעלות עליהם בטרם תפקע סבלנותם של הנהגים, עליו להזדרז ולצאת מהמתחם מבעוד מועד, שכן אין זה דבר פשוט כלל וכלל להגיע הביתה בשעת לילה מאוחרת מ’הפארק’ שנמצא אי שם בין הרים וגאות ב’מישור אדומים’, השוכנת בסמיכות לים המלח. וכך בלית ברירה, נפרדו הבחורים מ’המתקנים הענקיים’ שהאירו בשלל גווני הודות לנוחות הצבעונית שעטרו אותם, כשבמוחם חולפת המחשבה: מתי תהא הפעם הבאה שהם יבקרו שוב ב’מקום הנפלא’ הזה...”

❧

גם חיים וישראל היו בין מאות הבחורים שהשתתפו מטעם ‘האיגוד’ ב’טיול המיוחד’ אחרי שהם צברו שעות רבות של שקידה ב’ישיבת בין הזמנים’ השכונתית... לאט לאט הם נחתו מהחוויה המסעירה שהם עברו בפארק המאגרי... ‘המתקנים’ היו מלאים

בטלטולים ובנסיקה לגבהים, ‘סחרחורות ובחילות’ שהיו חלק בלתי נפרד מההנאה במתקנים מלבד ‘הצרחות’ מחרישות האוזניים שנשמעו שם לרוב... “זה היה ממש כיף!”

קרא ישראל בהתפעלות... וחיים החרה אחריו... “אין מה לומר! עם כל הפחד והבלגן שיש לי בבטן, זה היה ממש ‘חוויה מיוחדת’, עכשיו אפשר להתחיל את ‘הזמן’ בישוב הדעת...” ישראל נעץ בו מבט משתאה: “אויש... לא אחזתי, מחר מתחילים את ‘הזמן’... חיים הנהן בחיוב: “כן! מחר ר”ח” ומתחילים את ‘זמן אלול’...”

ישראל משך בכתפיו, ממאן להאמין למשמע אוזניו והפטיר בעצב: “וואו... כ”כ היה כיף ‘בבין הזמנים’ עם המשפחה, עם הישיבה בקעמפ’ שהיה כ”כ מוצלח, ועכשיו בפארק.”

אני לא מבין איך אפשר בכלל להתחיל מחר את ‘הזמן’! ועוד לא סתם ‘זמן’... ‘זמן אלול’. תשמע כל העסק הזה לא ברור לי בכלל! מה הקשר בין ‘אלול’ לבין הזמנים? ‘אלול’, זה זמן של ‘רצינות’, של ‘חזרה בתשובה’, זמן שיש בו ‘אורח חזקה’ של ‘שטייגען והתמדה’, ואילו בין הזמנים זה זמן של ‘שחרור’, זמן שפחות נמצאים בו ‘בבהמ”ד’, אם הייתה לי אפשרות, הייתי עושה ‘שאלול’

רציתי לשאול: השבת תחול שבת מברכים אלול, וכידוע בישיבות מדברים מאוד חזק על אלול כזמן של פחד וחרדה, ואימת הדין המתקרב. איך ההסתכלות של ברסלב על העניין של חודש אלול?

תשובת אחד מחשובי התלמודי חכמים שליט"א:

בוודאי צודקים הרואים בימי אלול הקדושים זמן של הכנה להתחזקות ביראת שמים. לא רק באלול אלא בכל השנה ובכל שלב בחיים, היראה היא השער שדרכו האדם נכנס לעבודת השם. כפי שכתב ב'שיחות הר"ן' אות ה': "עיקר העבודה בתחילה היא רק מחמת יראת העונש, ובלי יראת העונש אי אפשר להתחיל כלל בעבודת השם".

כל שכן כאשר מתקרב ובא ראש השנה, יום הדין שבו כל באי עולם עוברים לפניו יתברך כבני מרון, בוודאי מתעוררת היראה וכל אדם מתבונן היכן הוא עומד ומתגבר להנהיג את חייו באחריות וזהירות. ואמר נעים זמירות ישראל "סמך מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי".

רק צריך לזכור נקודה מצויה אחת של חוסר דיוק, שבהכרח תהפוך את היראה מפני עומק הדין לחוסר יראה מוחלט. ומחמת אותה טעות, ככל שנתבונן בריחוקנו ובעומק המשפט המעודד לנו, כך ממש באותה מידה תרחק מאיתנו חלילה יראת שמים, ונאבד את מעט היראה ותחושת האחריות שליוו אותנו עד לאותה התבוננות שגויה.

אלול נקרא חודש הרחמים והסליחות.

לא מעט נוטים להתבלבל ולראות בכך סתירה לאותה יראה גדולה וחרדת הדין המתעוררת לקראת ראש השנה. "תחליטו" הם שואלים, "חרדת הדין או רחמים וסליחות?" אך באמת לא רק שאין כאן סתירה, אלא שיש כאן תנאי.

כמו שאמר דוד המלך ע"ה: "כי עמך הסליחה למען תיוורא", ואמרו חז"ל (זוה"ק ויקרא דף ק"א):

"אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, וקאים בדינא קמי מאריה, ונתב בתיבתא, וקביל ליה קודשא בריך הוא. אמר ליה, אדם, אנת תהא סימנא לבניך לדין דרין, בהאי יומא קיימין בדינא, ואי יתובון אנא אקבל לון, ואיקום מפניך סייא דדינא, ואתקיים על כון קייא דרחמי, ונרחם עליהו. וידוד אמר, (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע יי' את קולי תחנוני. ועל דא כתב, (תהלים קל) כי עמך הסליחה למען תיורא. וכתב, (תהלים לו) כי עמך מקור חיים באורך נאָה אור".

וזהו ענין

יראת השם מביאה חיים, מקדמת ומצמיחה. "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור". הקב"ה אינו בא נגדנו חלילה, וכל מטרת הדין היא בכדי שיהיה אפשר לסלוח ולרחם, ולא בכדי לתפוס אותנו ולהעניש.

אם אדם שוכח מעניין הסליחה, ומגביר ללא גבול את הדינים על עצמו, המשפט לא יביא אותו לתשובה, ואף לא ליראת שמים. אם אין סליחה - אין יראה!

ייתכן ויגיע למסקנה שהוא אכן היה לא בסדר, אך מסקנה זו רק תקבור אותו בתפיסת ריחוק שתבטל בעיניו את הערך של מעשיו הטובים, ותעמוד כמחיצה בלתי עבירה מלמצוא מסילות בלבבו לשוב אל השם שירחמנו וירצנו.

וזהו ענין

למבין, הטעות המסוכנת ומאידיך התפיסה המובילה אותנו ליראת שמים בכל מדרגה ומצב, תלויות בפרשנות הניתנת לסודו של אלול הרמוז כידוע בראשי התיבות "אני לדודי ודודי לי".

כאן אכן ניתן למצוא הבדל תהומי בין הגישה הפשוטה הרווחת לבין היסודות המתגלים בכתבי האר"י הקדוש, כפי שמביא ומבאר בליקוטי מוהר"ן סימן ו' את סוד כוונות אלול.

רבים מבינים זאת כתנאי: עד כמה ש"אני לדודי" - כך יהיה "דודי לי". כוונתם רצויה, לעודד את האדם להתחזק בפניה לה' יתברך, אך סכנתם מצויה כאשר כל משוואה הינה חרב פיפיות, ומי שרואה עצמו חלילה כאילו "אינו לדודי" (שכידוע היצר נלחם להטיל ארס זה בלבבות, ולדאבוננו בהצלחה לא מבוטלת...), ממילא מסיק "דודי אינו לי"... ועוד מלביש זאת על דברי חז"ל, כאותה בת קול מתעתעת "שובו בנים שובבים חוץ מאחר"...

אך האמת המתגלה בכתבי האר"י הקדוש היא שהאדם נתון תמיד לשני מהלכים, מהלך של עליה - "אם אסק שמים שם אתה" שהיא בחינת "אני לדודי", ומצב של ירידה - "ואציעה שאלו הינך" שאז "דודי לי"!

בכל מקום, ללא תנאי, הקב"ה חפץ בנו, ימינו פשוטה

לקבלנו, ובידינו להתחזק בדרכי התשובה. הדברים מתבארים שם בליקוטי מוהר"ן סימן ו' באריכות, כדאי לעיין בפנים, וכאן נעתיק רק כמה מילים מדברי מוהרנ"ת שם:

"הפירוש הפשוט הוא, שמי שרוצה לילך בדרכי התשובה צריך לחגור מתניו, שיתחזק עצמו בדרכי השם תמיד, בין בעליה בין בירידה שהם בחינת: "אם אסק שמים" ואציעה שאלו" וכו'. היינו בין שזכה לאיזה עליה, לאיזה מדרגה גדולה, אף על פי כן אל יעמוד שם, ולא יסתפק עצמו בזה. רק צריך שיהיה בקי בזה מאוד לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו', שזהו בחינת 'בקי ברצוא', בבחינת 'עיל' שהוא בחינת "אם אסק שמים שם אתה". וכן להיפך, שאפילו אם יפול חס ושלוש למקום שיפול, אפילו בשאלו תחתיות גם כן אל יתייאש עצמו לעולם, ותמיד יחפש ויבקש את השם יתברך ויחזק עצמו בכל מקום שהוא בכל מה שיוכל, כי גם בשאלו תחתיות נמצא השם יתברך וגם שם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך, וזה בחינת "ואציעה שאלו הנך" וזה בחינת בקי בשוב. כי אי אפשר לילך בדרכי התשובה כי אם כשבקי בשני הבקיות האלו.

ודקדק רבינו זכורנו לברכה וקרא עניין זה בלשון 'בקי' כי היא בקיאות גדול מאוד מאוד, שיזכה לידע ליגע עצמו ולטרוח בעבודת השם תמיד ולצפות בכל רגע להגיע למדרגה גבוהה יותר, ואף על פי כן אל יפול משום דבר ואפילו אם יהיה איך שיהיה חס ושלוש, אף על פי כן אל יפול בדעתו כלל, ויקיים "ואציעה שאלו הנך", כנ"ל".

וזה סוד כוונות אלול!

וזהו ענין

האור עיני שעמתי מעש הדבש

חיים כלל, כי תיכף כשעובר עליו איזה רעה, שוב אין לו שום חיות, כי אין לו במה לנחם עצמו כלל מאחר שאין לו אמונה כלל ואין לו שום חיות ושום טוב מאחר שהולך בלי השם יתברך ובלי השגחה, רחמנא ליצלן.

אבל על ידי אמונה מה טוב ויפה החיות שלו, כנ"ל:

(שיחות הר"ן נ"ג)

מי שיש לו אמונה חיי חיים והוא מבלה ימי חיי בטוב תמיד; כי כשהולך לו כראוי ויש לו טוב בודאי טוב לו. ואפילו כשאינו כך (דהיינו שאין מתנהג לו כסדר ויש לו יסורין חס ושלוש) - גם כן טוב, כי הוא בטוח שאף על פי כן השם יתברך ירחם עליו להבא ויטיב אחריתו, כי מאחר שהכל מאתו יתברך, בודאי הכל לטובה.

אבל מי שאין לו אמונה חס ושלוש - חיי אינם

המחדש בטובו

חדשות ועידכונים מהנעשה והנשמע

נכספה וגם כלתה נפשי

בהתרגשות מרובה מגיעה הבשורה על ה'זיץ' הגדול והמיוחד שתקיים בליל שישי פרשת שופטים הבעל"ט בעיר בני ברק, להכין את נפשינו כדבעי עם תחילת 'זמן אלול' יומי הדין הבאים לקראתנו.

ה'זיץ' המיוחד לבחורי הישיבות הקדושות עמילי התורה הק' תתקיים בליל שישי 'שופטים' ברח' שלמה המלך 25 בני ברק, באולם שעי' ישיבת 'חיים עוזר'

בהשתתפות הבעל מנגן הנודע ר' יוסף קרדונר שיטיב לנגן בד בבד בשילוב דברי חזיון והתעוררות, הנצרכים לכל מבקש ד' בחפץ להתעלות ולהתרומם ברוח ימים קדושים אלו, ובמיוחד לזמן אלול הבעל"ט.

הפעילים היקרים מוסרים שבעז"ה יוגש במהלך ה'זיץ' כיבוד עשיר לכבודם של עמילי התורה.

ציבור בחורי הישיבות הק' מוזמנים לבוא בהמוניהם, להתחזק ולשאוב מלא חפנים חזיון והתעלות בעבודת ה'!

"הראש השנה שלי עולה על הכל"

בסייעתא דשמיא תתקיים 'פאנל' מיוחד והיסטורי לקראת יום ראש השנה הקדוש והקיבוץ הקדוש של רבינו הק' באומן, וכלל עבודת ד' במשנתו של רביה"ק.

בהשתתפות תלמידי חכמים נודעים ומפלגים, הרה"ג ר' יעקב נתן אנשין שליט"א הרה"ג ר' זאב חשין שליט"א ועוד א' מחשובי הת"ח, שיענו בעז"ה בבהירות על כל השאלות ויבארו היטב את כל הסוגיא.

המגיד מישרים
ר' שבתי יודלביץ זצ"ל

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם
של רבותינו זצוקל"ה ויבדלחט"א

המגיד מישרים ר' שבתי יודלביץ זצ"ל

שובה' של אותה שנה דרש ר' שבתי כדרכו ואמר **'אנשים שאלו אותי למה אני צריך לבוא מאומן לארץ ישראל הלא שם בארץ ישראל מלא בקברי צדיקים, עניתי להם, המשיך ר' שבתי זצ"ל, משל לאחד שנסע לחול' אחר כסף וראו אותו מחפש ומבקש הרבה מאוד אחר איזה גביר מסוים בדווקא, ושאלו אותו למה הוא מחפש אחר גביר זה דווקא, מה הלא יש הרבה עשירים שנותנים ביד רחבה? ענה להם, אתם שחיים?! הלא הוא הבטיח לי, כל העשירים האחרים לא הבטיחו לי. והנמשל מובן מאליו, סיים ר' שבתי, רביה"ק מוהר"ן זי"ע הבטיח בכללו הבטחות לעמוד לעזר לבאים אצלו על קברו, ובפרט על ר"ה, אחרים לא הבטיחו. מה אעשה שר' נחמן הוא זה שהבטיח...**

אני זוכר את ר' שבתי זצ"ל עוד משנים עברו, לפני למעלה מחמישים שנה, כידוע היה ר' שבתי זצ"ל מגיד מישרים ונואם בחסד עליון, והיה מזכיר כסדר בדרשותיו מרבינו הק' ותלמידו ר' נתן. אח"כ התמנה כמשגיח בישיבת 'ברסלב' וגם שם היה מזכיר ללא הרף מספרי רבינו, והיה מדבר בהתלהבות תמיד על רבינו הק' ובפרט היה מפליג בגדולת מורנו ר' נתן, והמסיג' שלו, והיה מרגלא בפומיה שמימות עולם מילות יהושע בן נון לא היה כזה תלמיד כמו ר' נתן... כך היה משוחח בהתפעלות על הקרבת אלקים שזוכים ע"י רביה"ק כמו שרואים שחסידי ברסלב הם תמיד מדברים עם ד' וקרובים וסמוכים אליו.

ובעיקר ראו את התקשרותו כשהיה מגיע מדי שנה לקיבוץ הק' בר"ה שהתקיים בשנים ה'תש"ח בירושלים על אף הקושי הגדול שהיה כרוך בזה.

(ר' בצלאל פרידמן שליט"א אפשר לשמוע בקו 'בני עליה' שלוחת 'המה מעידים')

ע"פ

כמו כן כידוע הטריח את עצמו והגיע להשתתף בקיבוץ הקדוש באומן מיד אחר שנפתחו השערים בשנת תש"נ, כשהתנאים באותן שנים היו מתחת לכל ביקורת, וב'שבת

בכל אומן, ובנוסף להנחה הגדולה לכל אלו שזוכים להגיע בפעם הראשונה בחייהם. **פרטים בקו' בני עליה' שלוחה 5.**

וכאן המקום להזכיר לכל בני הישיבות שהתמהמהו עד כה ועוד לא הבטיחו את מקומם המתחם המיוחד, הודרו להבטיח את מקומכם במתחם 'בני הישיבות'. לפני שיאזלו המקומות, והזריז נשכר.

ע"פ

נכספה

אין יאס הענין העליון

בשורה משמחת

בסייעתא דשמיא שמחים אנו לכשר שאחר מאמצים רבים הושג בסכסוך משמעותי לבני הישיבות, המתעדים לשהות בראש השנה במתחם 'בני הישיבות-נכספה' באומן.

ההנחה מיועדת גם לאלו המומינים כרטיס לאוכל בלבד.

בנוסף ניתן הנחה מיוחדת ומשמעותית לכל אלו הזוכים לנסוע לאומן ראשונה בחייהם.

הודרו להבטיח את מקומכם, המקומות מוגבלים והזריז נשכר.

פרטים בקו' בני עליה'

0799-4000-36

שלוחה, 5,2

עמוד התווך

חלק מהוצאות הגיליון

נתרמו

לרפאות:

יצחק בן באשע

ע"פ

לעילוי נשמת:

ר' חיים ז"ל

ביבליחט"א ר' נתן שליט"א

עיר של תורה

זכות הפצת הגיליון

בירושלים

לזכות נישל בת אסתר מלכה'

ברכסים

להצלחת משפחת בוטבוזה

בכל הענינים

בתיבות

לע"נ מרים בת יעקב ומרדכי בן מנחם מנדל תנצב"ה

קו בני עליה

לאורו של מוהר"ן מברסלב זצ"ל

0799-4000-36

הקו של כל מבקש

קו מוקד ברסלב

029993148

במשך תקופה ארוכה התקיים מניין דחסידי ברסלב ברחוב סרוצקין ב'עזרת תורה' בשבת בבוקר ור' שבתי יודלביץ היה זה שהיה מדבר לפני הציבור אחר התפילה בספר הק' 'סיפורי מעשיות'

(ידוע, ומפי המפגלים במניין)